

De dag van de Heer

de sabbat of de eerste dag van de week?

door Watchman Nee

'Ik kwam in vervoering des geestes op de dag des Heren, en ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin'.

Openbaring 1:10

'Dit is de dag die de Here gemaakt heeft; laten wij juichen en ons daarover verheugen'.

Psalm 118:24

'En toen wij op de eerste dag der week samengekomen waren om brood te breken, hield Paulus een toespraak tot hen en, daar hij van plan was de volgende dag te vertrekken, zette hij zijn rede voort tot middernacht'.

Handelingen 20:7

'Elke eerste dag der week legge ieder uwer naar vermogen thuis iets weg, en hij spare dit op, opdat er niet eerst na mijn komst inzamelingen moeten gehouden worden'.

I Korintiërs 16:2

Inhoud

1. Góds sabbatdag

- De schepping en de rust van God
- De oorspronkelijke zévende dag was de éérste dag van de mens

2. De sabbat in het Nieuwe Testament

- Positievare inhoud
- De verandering van de positie van de sabbat

3. De dag van de Heer in het Nieuwe Testament

- Het nieuwe verbond heeft zijn eigen dag
- De Schriftuurlijke basis voor de dag van de Heer

4. Drie dingen die men moet doen op de dag van de Heer

- De juiste houding: zich verheugen
- Samenkomen om brood te breken
- Geven

5. Nawoord

- De dag van de Heer: de eerste dag der week

Góds sabbatdag

De schepping en de rust van God

God maakte dat iedere dag met de avond begon; Hij zag een dag als de periode die gekenmerkt werd door een avond en een morgen. Hij voltooide de aarde in zes dagen en rustte op de zevende dag. Ongeveer vijftienduizend jaar later gaf Hij de tien geboden, waarin Hij de mens opdroeg de sabbat te gedenken. Alle andere geboden luiden 'gij zult' en 'gij zult niet'; alleen het vierde gebod roept ons op Gods werk te gedenken. Met andere woorden: dit gedenken verwijst naar de schepping van de wereld.

De sabbat is er om te gedenken dat God de wereld voltooide in zes dagen en dat Hij rustte op de zevende dag. De zevende dag is dus Gods sabbatdag. Na meer dan tweeduizend jaar gaf God Zijn sabbat aan de mens met daarbij de opdracht dat de mens zou rusten op die dag. Toen God in het begin de zevende dag, de sabbatdag, aan de mens gaf, wilde Hij dat de mens op die dag zou rusten van zijn lichamelijke arbeid. Omdat God zelf rustte op de zevende dag en stopte met Zijn werk, verlangde Hij er ook naar dat de mens zes dagen zou werken en zou rusten op de zevende dag. De sabbat was oorspronkelijk Gods rustdag, maar Hij gaf hem aan de mens, met name aan het volk Israël, zodat men het werk kon neerleggen om te rusten. Dat de sabbat voor rust is kan men duidelijk zien in het Oude Testament.

De oorspronkelijke zévende dag was de éérste dag van de mens

De dingen in het Oude Testament zijn slechts een schaduw van de dingen in het Nieuwe Testament. De sabbat die God aan de mensen gaf heeft net als alle andere oudtestamentische typen ook een geestelijke betekenis. Góds zevende dag was in wezen de éérste dag van de mens. God had net op de zesde dag de mens geschapen, dus de zevende dag was in feite de éérste dag van zijn leven op aarde.

Bovendien ging de mens direct nadat hij was geschapen binnen in Gods rust. God werkte zes dagen en Hij rustte op de zevende dag. Maar de mens rustte eerst een dag, voordat hij zes dagen ging werken. Dat is overduidelijk. De uiteindelijke verwezenlijking van de betekenis van de sabbat vindt plaats door het ingaan in Gods rust.

Maar om in Gods rust in te kunnen gaan moeten wij Zijn werk aanvaarden. God werkt, dus wij werken; God rust, dus wij rusten. Wij gaan niet binnen in Gods rust op onze zevende dag, want wij hebben vóór onze rustdag geen zes dagen gewerkt. In feite rusten wij vóórdat wij werken. Dit is voor ons een basisprincipe, een principe dat de grondslag is van het Evangelie. Rust vóór werk: dat is het Evangelie. God toont ons dus het volgende: Hij geeft ons eerst rust en daardoor stelt Hij ons in staat te werken. Prijs de Here, als wij gerust hebben kunnen wij werken.

Om die reden was het een grote zonde als iemand de sabbat niet heiligde. God gaf deze dag aan de mensen om hen op die dag te laten rusten. Hoe konden de mensen het als niets bijzonders achten als zij op die dag werkten? Het schenden van de sabbat was net zo zondig als Mozes' slaan tegen de rots met een staf (zie Num. 20). God gaf Mozes de opdracht om tegen de rots te spreken, opdat deze water zou geven. Hij zei niet tegen hem dat hij de rots moest slaan met de staf. De reden daarvoor was dat de rots al een keer geslagen was; daarom mocht hij niet nog een keer geslagen worden. Mozes hoefde alleen maar te spreken tot de rots en het levende water zou eruit stromen. Toen hij de rots een tweede keer sloeg, vernietigde hij het werk van God. Het gevolg daarvan was dat Mozes het land Kanaän niet binnen mocht gaan (zie Num. 27:12-14).

Hoe kan — uitgaande van hetzelfde principe — iemand dan zeggen dat het er niet toe doet of hij de sabbat schendt? Uitgaande van Gods waarheid doet het er heel veel toe. De mens moet eerst van Gods rust genieten voordat hij aan het werk gaat. Hij moet zijn ingetreden in de waarde en de betekenis van het Evangelie, voor hij begint te werken. Eerst gaat hij Gods rust binnen; dan kan hij Gods werk doen. Als hij de sabbat schendt dan vernietigt hij dat wat de sabbat vertegenwoordigt. De sabbat heeft dus een zeer belangrijke plaats in het Oude Testament.

Als iemand in Oud-Testamentische tijden op de sabbat het veld op ging om brandhout te verzamelen, dan moest hij gestenigd worden. Dat gebeurde omdat hij de sabbat had ontheilgd. Met zijn handelingen zei hij eigenlijk dat hij in staat was om te werken en zich goed te gedragen, zonder eerst in Gods rust te zijn ingegaan. God rustte op de sabbat omdat hij tevreden was over Zijn werk. Als wij tevreden zijn met Gods werk, moeten ook wij rusten op de sabbat om daarmee tot uitdrukking te brengen dat wij Zijn werk aanvaarden.

Om die reden beval God al vanaf het begin het volgende: '(...) maar de zevende dag is de sabbat van de Here, uw God; dan zult gij geen werk doen, gij noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch de vreemdeling die in uw steden woont' (Ex. 20:10). Iedereen in het huis moest het werk neerleggen. Dat is het beeld dat ons geschetst wordt in het Oude Testament.

De sabbat in het Nieuwe Testament

Positievare inhoud

Toen de nieuwtestamentische tijd aanbrak, veranderde de situatie enigszins. Het lijkt erop dat de sabbat een wat positievare inhoud krijgt in het Nieuwe Testament. Terwijl in het Oude Testament de nadruk lag op niet-werken, las de Here Jezus in het Nieuwe Testament op de sabbat voor uit de wet en de profeten in de synagoge.

De dag die oorspronkelijk bedoeld was voor lichamelijke rust werd nu een dag voor het najagen van geestelijke doeleinden. Dit aspect vinden we niet in het Oude Testament. Er is dus een stijgende lijn te bespeuren in het Nieuwe Testament: aan lichamelijke rust wordt het luisteren naar de wet en de profeten toegevoegd. Hier wordt het principe van het apart zetten van een dag voor de Here voorgesteld.

Het is prachtig om te zien dat de sabbat in het Nieuwe Testament werd veranderd in iets wat meer positief is. Op de sabbat gingen de mensen naar de synagoge om te luisteren naar de wet en de profeten. De Here Jezus sprak op de sabbat in de synagoge en Hij genas op de sabbat; de apostelen, Paulus inclusief, predikten en redetwisten ook op de sabbat in de synagogen. De sabbat werd niet alleen een rustdag, maar ook een dag die positief gebruikt werd. Vanaf die tijd werd vooral de nadruk gelegd op het geestelijke aspect van de sabbat.

De verandering van de positie van de sabbat

Bij het bestuderen van de Bijbel moeten wij ons richten op de geest van de Schrift. Als wij een voor onderwijs openstaande geest hebben zullen wij ontdekken dat er vaak positionele veranderingen in de Bijbel voorkomen. Dat is nu wat wij bedoelen met het ontdekken van feiten. Want deze feiten bergen licht in zich. Als de feiten veranderen, verandert ook het licht.

Zoals wij zien is dat het geval met de sabbat. In het allereerste begin was de zevende dag de sabbat. Wie niet rustte op die dag werd gestenigd; dat was de straf voor deze overtreding. De vier Evangeliën laten ons zien dat de Here Jezus op de eerste dag van de week werd opgewekt. Hij openbaarde Zichzelf daarna nog vijf maal op diezelfde eerste dag van de week. In de Handelingen lezen we dat de Pinksterdag ook op de eerste dag van de week viel, want de vijftigste dag was in feite de eerste dag van een andere week.

De eerste dag van de week is de *achtste* dag. Nergens in de Bijbel lezen wij dat God de dag van de Heer de plaats van de sabbat liet innemen. Nee, God liet de verandering gewoon zien door middel van de feiten. Als wij het Oude Testament lezen dan lijkt het alsof elke zeven dagen een periode vormt die eindigt met de zevende dag. Typologisch gezien spreken de eerste zeven dagen van de oude schepping. God werkte zes dagen en rustte op de zevende dag. Dat is de geschiedenis van de oude schepping, die werd afgesloten met de zevende dag.

God heeft de dagen niet alleen in maanden en jaren verdeeld; Hij verdeelde ze vooral in weken. Als de opstanding van de Here Jezus aan het einde van de week had plaatsgevonden, dan zouden het Oude en Nieuwe Testament voor altijd met elkaar in tegenspraak zijn geweest. Want dan zouden we de oude en de nieuwe schepping in dezelfde week hebben. Maar de Here Jezus verrees op de eerste dag van de week uit de dood, waarmee Hij een nieuw tijdperk inluidde: dat van de nieuwe schepping.

Wij zouden graag zien dat jonge gelovigen zich van dit principe in de Bijbel bewust zullen worden: dat er één dag uit elke zeven dagen apart is gezet voor geestelijke doeleinden. Op die dag moet men zo min mogelijk werk verrichten, zodat men de tijd kan gebruiken voor geestelijke zaken. In het Nieuwe Testament was het de spontane leiding van de Heilige Geest, die ervoor zorgde dat de Gemeente voor een dergelijke dag de eerste dag der week nam: de opstandingsdag van de Here Jezus.

Anders dan zij die in oudtestamentische tijden leefden, wordt ons niet gezegd wat wij niet mogen doen. Nee, onder het nieuwe verbond is er geen sabbat; onder het nieuwe verbond is er alleen de dag van de Heer. God verbiedt het doen van bepaalde dingen op 's Heren dag niet, zoals Hij dat vroeger wel bij de sabbat deed.

De sabbat in het Oude Testament was slechts een type. Met het komen van de werkelijkheid verdween het type. De sabbat is, net als het offeren van stieren en schapen, voorbijgegaan. Het Evangelie is gekomen. De mens is de rust ingegaan door het Evangelie. Hij is nu in staat God te dienen. Dat is de werkelijkheid van de sabbat. Dus onder het nieuwe verbond hebben wij niets meer te maken met de sabbat.

Dat is niet zo eenvoudig als wij zouden denken. Als onze uitleg van Openbaring 2 en 3 juist is, dan zal de wettische groepering binnen de christenheid groter worden. Jonge gelovigen moeten daarom het verschil kennen dat wij hier uiteen hebben gezet. Het principe van de sabbat is net zo goed een deel van het Evangelie als het kruisoffer van onze Here.

Alle oudtestamentische runderen en schapen verwezen naar het Lam van God, de Here Jezus. Toen Hij kwam, waren de runderen en schapen niet meer nodig; zij hadden geen effect meer. Wanneer vandaag de dag iemand een stier of een schaap zou offeren, dan zou hij daarmee de Here lasteren. De Here is het Offer geworden, dus hoe zou men opnieuw een stier of een schaap kunnen offeren?

Zo is het ook met het Evangelie. Nu het Evangelie is gekomen, kunnen de mensen rusten in God. God heeft het hele verlossingswerk volbracht aan het kruis van Zijn Zoon. Wij die naar Gods Woord luisteren gaan binnen in de rust, *niet* in het werk. Door het Evangelie worden wij in staat gesteld te rusten voor Gods aangezicht en in Zijn tegenwoordigheid. Alleen nádat wij in deze rust zijn ingegaan, kunnen wij opstaan om te dienen.

Nu de rust van het Evangelie is gekomen is de sabbat uiteraard verdwenen. Voor ons gelovigen is de sabbat, net zoals de offers van runderen en schapen, verdwenen. Net zoals er nu geen runderen en schapen meer zijn om te offeren, is er ook geen sabbatdag meer. Laten wij zeer voorzichtig zijn bij het gebruik van het Woord. Nergens in de Bijbel lezen wij over een *christelijke* sabbatdag, want deze twee begrippen — christelijk en sabbat — zijn in tegenspraak met elkaar. Als wij christenen zijn, dan is er geen sabbat. Als er een sabbat is, dan zijn wij geen christenen. De sabbat hoort bij het Oude Testament. In het Nieuwe Testament is de sabbat voorbijgegaan.

3

De dag van de Heer in het Nieuwe Testament

Het nieuwe verbond heeft zijn eigen dag

Het nieuwe verbond heeft echter wel zijn eigen dag; dit is echter niet gebaseerd op de sabbat maar op het principe van één dag uit elke zeven dagen. De sabbatdag is niet veranderd in de dag van de Heer; voor de dag van de Heer is een hele *andere* dag gekozen. Onder het oude verbond koos God de zevende dag, maar onder het nieuwe verbond koos God de *eerste* dag van de week.

Het vierde gebod zegt: 'Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt (...) maar de zevende dag is de sabbat van de Here, uw God; dan zult gij geen werk doen' (Ex. 20:8,10a). Onder het nieuwe verbond, toen God een andere dag uitkoos, verbood Hij *niets*. Er wordt niets negatiefs genoemd. Er staat nergens dat men iets niet mag doen op de dag van de Heer. God zegt alleen tegen ons wat wij op die dag moeten en kunnen doen. Het belangrijkste kenmerk van de dag van de Heer is dat hij een positieve inhoud heeft. Er is een duidelijk verschil tussen het oude en het nieuwe verbond. Wat de door God aangewezen dagen betreft: de éne dag kwam aan het einde van de week, terwijl met de andere dag de week begon.

Het oude verbond eindigde met de zevende dag; het nieuwe verbond begon met de eerste dag van de week. De eerste week behoorde uitsluitend tot de oude schepping, maar toen de eerste dag van de volgende week aanbrak was er alleen nog de nieuwe schepping. Er is absoluut geen verwarring; geen vermenging van het oude en het nieuwe in één week. De Here Jezus stond op uit de dood op de eerste dag van de week. De Gemeente werd geboren op de Pinksterdag, en de Pinksterdag was ook op de eerste dag van de week.

Als derhalve iemand de zevende dag weer wil gaan houden, dan haalt hij het oude en nieuwe verbond door elkaar. Er is in de Bijbel niets te vinden waarmee men het houden van de zevende dag kan onderbouwen. Is het dan als wij de Bijbel lezen niet verrassend om te zien, dat de discipelen zeven dagen na de opstanding van de Here zich op de éérste dag van de tweede week hadden vergaderd? Wij weten niet waarom zij niet

samenkwamen op de sabbatdag, maar we weten wel dat zij zich vergaderden op de eerste dag van de tweede week.

De Schriftuurlijke basis voor de dag van de Heer

Wij geloven dat de volgende Schriftgedeelten erg belangrijk zijn: 'De steen die de bouwlieden versmaad hebben, is tot een hoeksteen geworden; van de Here is dit geschied, het is wonderlijk in onze ogen. Dit is de dag die de Here gemaakt heeft; laten wij juichen en ons daarover verheugen' (Ps. 118:22-24). '(...) dan moet aan u allen en aan het ganse volk van Israël bekend zijn, dat door de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër, die gij gekruisigd hebt, maar die God heeft opgewekt uit de doden, dat door die naam deze hier gezond voor u staat. Dit is de steen, door u, de bouwlieden, versmaad, die nochtans tot hoeksteen is geworden' (Hand. 4:10-11).

Hier vinden wij de zin 'de steen die de bouwlieden versmaad hebben'. Wie bepaalt of een steen bruikbaar is of niet? Dat bepalen de bouwers. Als de metselaar zegt dat een bepaalde steen niet geschikt is om bij de bouw van het huis te gebruiken, dan vraagt u het niet nog eens aan iemand anders. Wat de beslissing van de bouwer ook is, het is een definitieve beslissing; wat hij zegt dat gebeurt ook.

Maar er gebeurde iets vreemds. De steen die de bouwlieden verworpen hadden, werd de hoeksteen van het gebouw. God gaf die steen de grootste verantwoordelijkheid. Wat de bouwlieden een onbruikbare steen vonden, werd door God tot hoeksteen gemaakt. De Here heeft dat gedaan. Het is wonderlijk in onze ogen. Het is inderdaad wonderlijk.

Vers 24 echter toont ons nog iets wonderlijks dat gerelateerd is aan de dag van de Heer. 'Dit is de dag die de Here gemaakt heeft; laten wij juichen en ons daarover verheugen'. De dag die de Here heeft aangewezen, is de dag waarop de door de bouwlieden verworpen steen de hoeksteen werd. Het is een dag waarop wij juichen en ons verheugen. Allen moeten dan God vrezen en zich verheugen voor Zijn aangezicht.

Laten wij dan uitzoeken welke dag het was waarop de door de bouwlieden verworpen steen de hoeksteen werd. Dat zien wij in Handelingen 4:10-11. Vers 10 zegt: '(...) die gij gekruisigd hebt, maar die God heeft opgewekt uit de doden'. Vers 11 gaat verder met: 'Dit is de steen, door u, de bouwlieden, versmaad, die nochtans tot hoeksteen is geworden'. Met andere woorden, deze dag is de dag van de opstanding van de Here Jezus.

Gód, niet de mens, bepaalde de dag waarop Hij die was verworpen door de mensen uit de dood op zou staan. Laat hier geen verwarring over bestaan. De Bijbel zegt duidelijk dat dit de dag is die de Here gemaakt heeft. Welke dag is het? Het is de dag van de opstanding. Laten dus al Gods kinderen op die dag samenkomen in de naam van Gods Zoon en zich verheugen. Ziet u het verschil tussen de dag van de Heer in het Nieuwe Testament en de sabbatdag in het Oude Testament? De sabbatdag is negatief en vol van geboden en verboden, van 'gij zult' en 'gij zult niet' en van de dreiging van de doodstraf; de dag van de Heer echter is een dag van grote blijdschap.

4

Drie dingen die men moet doen op de dag van de Heer

Met betrekking tot de eerste dag van de week krijgen drie dingen in de Bijbel speciale aandacht:

De juiste houding: zich verheugen

Het eerste heeft te maken met onze *houding*. Zoals wij in Psalm 118 hebben gelezen, moeten alle kinderen van God op de eerste dag van de week blij zijn en vreugde bedrijven, want dit is de dag waarop onze Here uit de dood opstond. Het was niet nodig om tegen Petrus en de andere apostelen te zeggen dat zij zich moesten verheugen. Toen de Here in het graf lag, ervoeren zij grote teleurstelling en droefheid. Maar toen ontdekten zij op een gegeven moment dat het graf leeg was! Zij konden niet anders dan juichen en zich verheugen. Dit is de dag die de Here gemaakt heeft.

Laten wij een vreugdevolle houding aannemen. Er is geen mooiere dag als deze, want dit is de dag van de opstanding van onze Here. Op de eerste dag van de week kwam de Here samen met Zijn apostelen; Hij kwam opnieuw op de eerste dag van de tweede week. Hij moet hen op de eerste dag van de week tenminste vijf maal verschenen zijn. Later kwam de Heilige Geest over de apostelen en de anderen die vergaderd waren op de eerste dag van de week.

Het was op dat moment dat Petrus' ogen werden geopend voor het feit dat de steen die door de bouwlieden was verworpen de hoeksteen geworden was, zoals voorspeld was in Psalm 118. In Zijn kruisiging was Hij verworpen door de bouwlieden, maar door Zijn opstanding werd Hij de hoeksteen. De Heilige Geest gaf Petrus dat inzicht. Wie anders dan de Heilige Geest kon in deze psalm op de Here Jezus wijzen? Hij was verworpen door de bouwlieden, maar door Zijn opstanding werd Hij de hoeksteen. Dit is de dag die de Here gemaakt heeft; laten wij blij zijn en vreugde bedrijven. Het is het logische gevolg van zo'n dag.

Samenkomen om brood te breken

'En toen wij op de eerste dag der week samengekomen waren om brood te breken' (Hand. 20:7a). Let op de grammaticale structuur van deze zin. Het tweede deel van de zin is een verklarende bijvoeging bij het eerste deel van de zin; de betekenis ervan is dat de eerste dag van de week de tijd was waarop men samenkwam om brood te breken.

Het verwijst niet naar een bijzondere eerste dag van de week, maar eenvoudig naar de eerste dag van iedere week. Vanzelfsprekend is dit dus de dag geworden waarop alle gemeenten samenkwamen om brood te breken ter nagedachtenis van de Here Jezus. Welke dag is mooier dan deze eerste dag van de week? Wij zijn vandaag mensen van het nieuwe verbond. Eén van de kenmerken daarvan is dat wij de Here ontmoeten op de eerste dag van de week. Dit is de dag van Zijn opstanding, de dag waarop wij blij zijn en vreugde bedrijven.

Wij breken het brood om te getuigen van het feit dat de Here Jezus voor ons gestorven is; wij breken het brood ook om te getuigen van de eenheid van de Gemeente. Naast dit ene dat wij moeten doen, zijn er ook nog andere dingen die wij kunnen doen op deze dag. Het breken van het brood heeft twee betekenissen in de Bijbel: (1) het gedenken van de dood van de Here Jezus, en (2) het gemeenschap hebben met alle kinderen Gods. Het eerste laat onze gemeenschap met God en met Christus zien; het tweede laat onze gemeenschap met het Lichaam van Christus (de Gemeente) zien.

Als wij het brood breken hebben wij gemeenschap met onze Here, want het brood vertegenwoordigt de Here. Maar wij hebben ook gemeenschap met alle heiligen als wij het brood breken, want hetzelfde brood vertegenwoordigt ook de Gemeente — wij, de velen, zijn één brood. Daarom leent zich de dag van de Heer het beste voor het gemeenschap oefenen met de kinderen van God en het gemeenschap hebben met de Here.

Ik kan onmogelijk met alle kinderen van God op aarde gemeenschap hebben. Maar op iedere dag van de Heer komen alle kinderen Gods met dat ene brood in aanraking. Waar zij zich ook mogen bevinden, zij nemen hetzelfde brood tot zich als ik. Op deze wijze heb ik gemeenschap met alle kinderen van God. Zo ontmoet ik al mijn broeders en zusters en tevens de Here. Ik heb niet alleen gemeenschap met degenen die het brood met mij breken in de samenkomst, maar ook met diegenen die over heel de wereld het brood tot zich nemen. Wij, de velen, zijn één brood. Wanneer ik het brood breek met hen, dan heb ik ook gemeenschap met hen.

Jonge gelovigen moeten leren een open relatie te onderhouden met al Gods kinderen. Zij moeten vanaf het begin leren elkaar lief te hebben en elkaar te vergeven. Wie mag volgens de Bijbel niet tot de tafel des Heren naderen? Hij die niet vergevingsgezind is. Als hij niet vergeeft, dan kan hij het brood niet tot zich nemen. Door andermans fouten niet te vergeven is er iets tussen hem en dat andere kind van God in komen te staan. Wij moeten op niemand jaloez zijn en wij moeten ook niet weigeren met iemand gemeenschap te hebben. Er mag niets tussen de broeders in komen te staan.

Buiten degenen die zijn geëxcommuniceerd vanwege hun gedrag of het verwerpen van Bijbelse waarheden, moeten wij met iedereen gemeenschap oefenen en niemand buitensluiten. Alle kinderen van God moeten gemeenschap met elkaar hebben. Er is dus veel vergeving en liefde nodig. Moge het zo zijn dat onze harten naar al Gods kinderen uitgaan. 'En toen wij op de eerste dag der week samengekomen waren om brood te breken (...)' — dat is de weg die wij moeten bewandelen; de Bijbel is daar duidelijk over.

Dit heeft niets met de sabbat te maken. Het enige dat ze gemeenschappelijk hebben is dat beide dagen waren uitgekozen uit de andere dagen van de week *om een bepaald doel te dienen*. Pogingen om de sabbat in de dag van de Heer te veranderen worden nooit door de Bijbel goedgekeurd. Onder het nieuwe verbond heeft God voor het gedenken van de Heer een andere dag uitgekozen.

Geven

'Wat nu de inzameling voor de heiligen betreft, doet ook gij, evenals ik het in de gemeenten van Galatië geregeld heb: elke eerste dag der week legge ieder uwer naar

vermogen thuis iets weg, en hij spare dit op, opdat er niet eerst na mijn komst inzamelingen moeten gehouden worden' (I Kor. 16:1-2).

Hier zien wij het tweede punt dat wij moeten doen op de eerste dag der week. Paulus herhaalde voor de gemeenten te Achaje een opdracht die hij al eerder had gegeven aan de gemeenten te Galatië. Op iedere dag van de Heer moest er iets worden weggelegd.

Het is overduidelijk dat in de apostolische tijd de eerste dag der week een bijzondere dag was. Als Paulus de Joden zocht dan ging hij ze zoeken op de sabbat; maar als hij de christenen zocht moest hij ze op de eerste dag der week gaan zoeken.

Dit was niet alleen zo in de gemeenten te Achaje en Galatië, maar ook in de gemeenten in alle andere gebieden, want de eerste dag der week is een heel bijzondere dag voor christenen. Op die dag breken wij het brood om de Here Jezus te gedenken. Op die dag geven staan wij iets af van de rijkdommen waarmee de Here ons heeft gezegend. Is het niet verrassend dat men één keer per week en niet één keer per maand moet geven?

Velen wachten tot het eind van de maand en sommigen wachten zelfs tot het eind van het jaar. Maar Paulus zegt ons dat wij iedere eerste dag van de week voor Gods aangezicht de balans op moeten maken. Wij moeten naar vermogen iedere eerste dag van de week onze offergave voor de Here apart leggen. Ik werk de hele week, dus leg ik een deel van het bedrag dat ik door Gods genade die week heb mogen verdienen apart en geef dat aan Hem.

Persoonlijk vind ik dat altijd iets geweldigs. Aan de ene kant breken wij het brood en aan de andere kant geven wij iets aan God. Wij gedenken hoe de Here Zich aan ons gegeven heeft en vervolgens geven wij ook wat aan de Here. Bedenk dat wie meer van God ontvangt, ook meer moet geven. Naast al de lofprijzingen en dankzeggingen wordt het geven ook gezien als een offer voor de Here (zie Hebr. 13:16). Het is een *offer* dat wij moeten brengen.

Bij het breken van het brood gedenken wij wat de Here voor ons heeft gedaan. Nadat het brood gebroken is, geven wij de Here als blijk van dank een deel van datgene waarmee Hij ons gezegend heeft. Wij leggen gewoon datgene in Gods handen wat Hij Zelf eerst aan ons gegeven heeft. Ik vind dat buitengewoon prachtig. Het is heel goed om te geven op de dag van de Heer.

Neemt u het mij niet kwalijk, maar ik wil de jonge gelovigen even iets goed duidelijk maken. Volgens het Nieuwe Testament zijn er maar twee dingen die wij beslist moeten doen. De Here heeft niet gezegd: 'Wat nu als er een lam in een put valt?' of 'Wat nu als er een verlamde is?' We vinden geen spoorje meer van de oude sabbat, want die is verdwenen. De sabbat is al vervuld wat de geestelijke betekenis ervan betreft. Wij zijn bij de vervulling, de realiteit van de sabbat gebracht door middel van het Evangelie.

Het beeld heeft plaatsgemaakt voor het tegenbeeld. De bedeling van het Oude Testament is voorbij. Voor de Gemeente heeft God een andere dag uitgekozen. Op de dag van de Heer breekt de Gemeente het brood en brengt Hem offers. Mijn broeders en zusters, als u naar de samenkomst gaat, geef dan niet gedachteloos. Dat is helemaal verkeerd. U moet een weloverwogen besluit nemen voor Gods aangezicht en uw gaven gereed houden.

Uw gaan naar de samenkomst om de Here te gedenken was niet per ongeluk; zo moet u ook van te voren plannen hoeveel u gaat geven. Leg op de dag van de Heer iets van hetgeen de Here u gegeven heeft apart en geef het aan Hem. Laat een ieder zelf bepalen hoeveel procent van zijn inkomen hij af wil staan. Geef meer als u meer hebt; geef minder als u minder hebt. Het belangrijke is dat u uw gaven met blijdschap geeft. Het is een lelijk gezicht als iemand wat geld uit zijn zak vist en dat achteloos in de collectezak gooit. Het is bijna onverdraaglijk om zoiets te zien. Voordat u naar de samenkomst gaat, moet u uw gaven klaar hebben liggen.

Het geven van offergaven is net zo gewichtig als het breken van het brood. Het breken van het brood is een beeld van wat God mij gegeven heeft, terwijl de offergaven vertegenwoordigen wat ik aan God geef. Bedenk dat een offergave echt een *offer* is. Ik moet mij in mijn hart voorbereiden, een deel wegleggen en het aan God geven. Ik denk vaak (ik vraag me af of u daar ook al eens aan gedacht hebt) aan het feit dat de Here bij Zijn wederkomst afrekening zal houden met Zijn dienaren — de slaven met respectievelijk één, twee, en vijf talenten. Iedere dag van de Heer mogen wij de balans opmaken voor Gods aangezicht, maar op een dag zal de Here Zelf met ons de balans opmaken. Hij zal onderzoeken hoe wij het geld gebruikt hebben en hoeveel wij verdiend hebben.

Nu echter, op de eerste dag der week, maken wij de balans op met de Here en zeggen wij: 'O Here, ik neem een deel van wat ik deze week verdiend heb en ik geef het aan U'. Als wij dat iedere week doen, dan hoeven wij niet bang te zijn als wij voor de oordeelstroon staan. Er zal niets onverwachts gebeuren, want de balans van iedere week zal op orde zijn.

De eerste dag der week verschilt van de sabbat in het Oude Testament. Het is niet een dag van oordeel en ook geen dag om lichamelijk eens wat uit te rusten. Het neerleggen van al het werk wordt niet geëist. En er wordt ook geen oordeel uitgesproken over wie wel werken. Deze dag wijst ons vooral op twee dingen die wij moeten doen: (1) tot de Here gaan om genade te ontvangen, en (2) onze gaven aan de Here geven.

Het is een dag waarop wij blij mogen zijn en vreugde mogen bedrijven. Het is de dag van de Heer. Wij hopen dat jonge gelovigen van de genade van de Here zullen genieten en Hem zullen dienen op die dag. God heeft deze dag voor ons uitgekozen uit de andere dagen van de week. De Bijbel noemt deze dag de dag van de Heer, of 's Héren dag (zie Openb. 1:10).

Verwar deze dag niet met de grote en doorluchtige Dag des Heren. Als wij de geschriften van de kerkvaders lezen, dan ontdekken wij dat velen van hen bevestigen dat de dag van de Heer de eerste dag der week is. Vele geschriften uit de tweede en derde eeuw bevestigen dit. De dag waarop de Gemeente samenkwam in de tweede en derde eeuw was de eerste dag der week en niet de sabbat. Het is niet zo dat deze dag in het begin op de sabbat werd gehouden en dat de sabbat in de vierde eeuw werd omgedoopt tot de eerste dag der week. Tenminste twintig tot dertig kerkvaders, te beginnen met de discipelen van de apostel Johannes tot aan de kerkvaders in de tweede, derde, en vierde eeuw, zijn het er allemaal met elkaar over eens dat het de eerste dag der week was.

5

Nawoord

De dag van de Heer: de eerste dag der week

Waarom hebben wij dit onderwerp aangesneden? Wat is de praktische waarde ervan? Wat wij met de eerste dag der week kunnen doen is erg belangrijk. De Here heeft één dag in de week apart gezet en Hij noemde hem 's Héren dag (Openb. 1:10), de dag *van de Heer*. Als u mij vraagt of u op die dag mag reizen of dingen kopen, dan moet ik u eerlijk zeggen dat ik dat niet weet. Maar één ding weet ik, en dat is dat het de dag van de Heer is, de dag die de Here toebehoort.

U kunt dus op deze dag doen *wat de Here wil*, en u kunt *niet* doen wat *Hij* niet wil. Gedurende mijn hele leven moet ik de dag van de Heer apart zetten als een hele bijzondere dag. Als ik zeventig jaar word (zie Ps. 90:10), dan kan ik mijn hoofd buigen en zeggen dat ik tien van die zeventig jaar volledig voor de Here heb gebruikt.

Ik zet de eerste dag van iedere week apart voor de Here. Die dag is niet van mij, maar van de Here. De uren van die dag zijn niet van mij, maar van de Here. Als ik rust dan rust ik voor de Here; werk ik, dan werk ik voor de Here. Of ik iets nu wel of niet doe, het is voor de Here. De 'geur' van de sabbat en van oordeel en straf is hier niet meer te bespeuren. Ik geef de dag eenvoudig geheel aan de Here.

De apostel Johannes zei het heel mooi toen hij schreef: 'Ik kwam in vervoering des geestes op de dag van de Heer' (Openb. 1:10). Terwijl Hij op de Here aan het wachten was, kwam hij in de Geest. Velen kunnen getuigen van het feit dat zij door de Heilige Geest worden bewogen op de dag van de Heer. Moge deze dag de dag zijn waarop de Heilige Geest de Gemeente aanraakt. Moge deze dag een zegenrijke dag voor ons zijn. Het is goed om te zeggen: 'Ik ben in de Geest op de dag van de Heer'.

Ik hoop dat alle jonge gelovigen zullen gaan zien wat de dag van de Heer is, en hem daarop aan de Here geven door te zeggen: 'Here, dit is Uw dag'. De Gemeente zal zeer gezegend worden als velen vanaf hun jeugd deze dag aan de Here geven. 'O Here, deze dag breek ik met vreugde het brood om U te gedenken; ik breng U ook wat ik heb en ik geef het als een offer aan U. Al mijn tijd wil ik vandaag gebruiken voor U'. Als dat werkelijkheid is in ons leven, dan zal Gods zegen overvloedig over de Gemeente worden uitgestort.

